

Агата Мистери

СЕР СТИВ СТИВЕНСОН

БЕНГАЛСКИ БИСЕР

Илустровао
Стефано Туркони

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

■ Laguna ■

Наслов оригинала:

Sir Steve Stevenson
LA PERLA DEL BENGALA

All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Atlantyca Dreamfarm s.r.l., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

Text by Sir Steve Stevenson
Editing by Mario Pasqualotto

Illustrations by Stefano Turconi
Original edition published by De Agostini Editore S.p.A.

Copyright © 2010 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Italy

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8
20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantyca.it
www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

Translation copyright © 2012 за српско издање, ЛАГУНА

У сећање на Стива Ирвинга

МИСТЕРИЈЕВИ

У СВЕТУ

САДРЖАЈ

<i>Почиње испираћа</i>	13
1. Неочекиван састанак	23
2. Полазак за Калкуту	34
3. Лудости стрица Рејмонда	46
4. Дешпандеов списак	59
5. Чај у хотелу <i>Тиџар</i>	71
6. Нешто се не уклапа	84
7. Статуа богиње Кали	97
8. Коначна пресуда	109
<i>Задашак обављен</i>	121

ДРУГИ ЗАДАТАК

УЧЕСНИЦИ

Аџаџа

Дванаестогодишња девојчица, будући писац кримића, има невероватно памћење.

Лари

Смушени ученик угледне школе за детективе Њушкало.

Госјодин Кенџ

Бивши боксер и прави британски мајордом.

Војсон

Неваљали сибирски мачор, има њух као пас трагач.

Сџириц Рејмонг

Фотограф и вешт хипнотизер змија.

ОДРЕДИШТЕ: ИНДИЈА – БЕНГАЛСКИ ЗАЛИВ

ЦИЉ

Треба пронаћи чувени бенгалски бисер, баснословно вредан комад накита украден из храма богиње Кали, у околини Ганга.

Једног суботњег поподнева средином октобра Лари Мистери се пробијао између кишобрана који су се изненада појавили кад је почео пљусак. За само неколико минута Лондон се претворио у сив, прљав и блатњав велеград из Дикенсових романа.

Лари, четрнаестогодишњак сув као сарага, био је тинејџер попут многих других, издвајао се једино по необичном занимању којим је одлучио да се бави. Школовао се за детектива, мада је свима говорио да похађа онлајн-курс из маркетинга.

Само су неки чланови његове породице знали истину, а међу њима је била и његова невероватна сестра од стрица Агата Мистери.

„Ух, извините!“, рече Лари госпођи која је стајала као укопана испред излога с перикама.

У узбуђењу је налетео на њену торбицу од јеленске коже, која паде у зеленкасту барицу. Лари журно подиже омлитављену ташну, брзо је очисти руком и пружи жени.

„Ево, сад је као нова!“, увери је снебивљиво се смешкајући. Онда продужи својим путем не обазирјући се на њено оштро негодовање. Пријатељи су га чекали у куглани у Улици Хејстингс, а казаљке на сату су показивале да већ касни двадесет минута.

Лари Мистери је као и обично гњавио. Пробудио се врло касно, појео је парче хладне пице слушајући реп, а онда је изашао из свог поткровља у палати Бејкер не проверивши претходно какво је време.

Неопростива грешка за једног Лондонца.

Олуја га је затекла неспремног. У први мах се склонио испод надстрешнице неке продавнице, понадавши се да је то само краткотрајна провала облака. Киша је, међутим, падала све јаче и Лари није више могао да губи време. Трчао је, заустављајући се само онда кад је требало да пређе неку закрчену раскрсницу. Већ је био мокар од главе до пете.

На семафору у Авенији Ричмонд, удаљеној три блока кућа од његовог одредишта, било је црвено светло.

Лари се ослони на ограду од кованог гвожђа да дође до даха. Можда се његови пријатељи већ загревају за традиционално суботње надметање... Али зашто га онда нису већ звали да питају где је?

На ту помисао пребледе. „Ох! Па, да, наравно!“, узвикну и крену грозничаво да претражује џепове панталона. Ако се изузме неколико пенија, били су празни. Онда пипну један крај торбе, онај где је обично висио његов драгоцен уређај.

Била је необично лака. Претерано лака.

И, заиста, ни ту није пронашао оно што је тражио.

„Где ли сам је ставио? Где?“, викну избежумљено.

У Међународном њуш-калу, угледној школи за детективе, постојало је само једно правило које је морало да се поштује: ученици нису смели да се одвајају ни на шрен од дешекшивске ојреме. А то није био класични комплет за спровођење истраге, састављен од лупе, микроскопа, пријемно-предајног

уређаја и разноразних локатора. Све те функције (и још многе друге) биле су садржане у једном једином уређају под називом њушкалица.

Ако је изгубио ту супермодерну направицу, Лари је био у невољи. Он настави да пипа сквашену одећу, прелазећи преко ње рукама као да су пипци хоботнице. У међувремену је светло на семафору постало зелено и са друге стране улице стигао је нов талас кишобрана који су поскакивали.

Стојећи и даље на плочнику, Лари принесе руку челу и покуша да се присети шта се све дешавало претходне вечери. Играо је игрице код Кларка и вратио се кући око поноћи, посрћући од поспаности. Бацио се на софу испред упаљеног телевизора и заспао обучен. Кад боље размисли, не сећа се да је закачио њушкалицу на куку изнад софе. А то је могло да значи само једно...

„Кларк!“, узвикну тако јако да су пролазници опрезно извирили испод кишобрана. „Заборавио сам је код Кларка!“

Лари истрча на улицу, не приметивши да је светло на семафору опет црвено. Хор сирена и шкрипа кочница пропратили су тај прелазак улице који умало није изазвао низ ланчаних судара.

Полицајац га опомену звиждуком пиштаљке. Лари се није чак ни окренуо. Нестрпљење да пронађе њушкалицу дало му је крила.

Пет минута касније ушао је сав задихан у куглану у Улици Хејстингс и потражио погледом Кларка. Све стазе су биле заузете и чула се пригушена тутњава кугли које су се котрљале по паркету.

Лари прође поред двоседа на коме су седели његови другови и не поздравивши их. Излете на стазу и повуче Кларка за јакну управо у тренутку кад је дечак бацио куглу. Она скрену с путање и откотрља се у канал са стране.

Нула поена.

„Лари!“, викну љутито Кларк. „Сигурно бих оборио све чуњеве, али си ти све упропастио!“

„Знаш ли где је ми је... хм... уф... мобилни?“

„Заборадио си га код мене!“

„Добро, у ствари, није добро“, рече озбиљно млади детектив. „Можемо ли да одемо по њега? Одмах!“

„Ма погледај се, Лари! Грозно изгледаш!“, умеша се антипатични коврџави Малори у скупој мајици.

Кларк и остали Ларијеви другови подруљиво се насмејаше.

Лари је знао да изгледа ужасно: коса му се слепила за образе, вода му је цурила са одеће као из покварене чесме, а ципеле су му остављале блатњав траг на поду.

„Смири се, овде је“, рече Кларк претурајући по ранцу. „Ово је највећи мобилни који сам икада видео: *џелефончина*. Што не набавиш нови?“

Лари пређе преко ове шале и уздахну с олакшањем. „Ох, хвала ти, али не могу! Добио сам га на поклон од тате, то ми је драга успомена“, слага, стегнувши њушкалицу у песници као да хоће да је сакрије. Онда лупну прстима по кугли и нехајно додаде: „Океј, време је да се обришем, па да вас разбијем!“

Док је ишао према свлационици, Лари брзо укуца приступну шифру. Њушкалица је пола дана била на стендбај режиму, можда је из школе стигла нека хитна порука.

Одјекну заглушујуће пиштање. Као што је и претпоставио, на екрану је светлуцао симбол *Међународног њушкала*: било је више од десет порука!

Лари прочита само последњу у низу и очајно ускликну: „Калкута? У Индији? Само Агата може да ме извуче из неприлике!“

Другови га видеше како пролеће поред њих као ракета. Одмахнуше главом и наставише да се куглају: сви су већ били навикнути на необично понашање Мистеријевих.